

har indtaget, nemlig at der var visse vigtige Næringsmidler, som det gjaldt om at holde i en saadan Pris, at selv den ringest stillede var i Stand til at faa dem, fordi de er nødvendige for hans Livsophold. Hvad det konservative Folkeparti ret nylig har sagt om dette Spørgsmaal, og den Frontforandring, det ærede Medlems Tale betyder, skal jeg senere fremføre nogle Bemærkninger om.

Der er saaledes intet i det ærede Medlem fra Bjerres almindelige Betragtninger, der synes mig at trænge til andet end til visse korrigerende Bemærkninger. Og disse indledende Betragtninger førte heller ikke det ærede Medlem til nogen afgørende Modstand mod Forslaget. Hans finansielle Betragtninger førte ham til at søge sig et enkelt Sted ud, hvor han mente at kunne komme noget billigere igennem, men det er dog det hele. Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til hans enkelte Udtalelser. Venstre accepterer Brødprisen, men det ærede Medlem gør dertil den Bemærkning: Kommer nu ogsaa Statsmidlerne Forbrugerne til gode? Og han rejste det gamle Spørgsmaal, om Bagerne ikke tjener for meget. Jeg er overbevist om, at hvis man var til Stede paa en Generalforsamling af Bagere, vilde Spørgsmaalet lyde noget anderledes: Tjener ikke Korndyrkerne for meget? Som sagt, jeg tror ogsaa, der kunde præsteres Udskrifter af Skattelisterne, der kunde muntre og underholde en Forsamling af Bagermestre. Jeg kender ogsaa Udskrifter med Bageres Indtægter, som utvivlsomt maatte give Anledning til Eftertanke. Det ærede Medlem nævnedes København. Jeg har set nogle Udskrifter fra jyske Byer, hvor alle Bageres Indtægter var steget overordentlig stærkt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorfra denne Indtægtsforøgelse nu er kommet, tror jeg ganske vist ikke, at man kan nøjes med det, der er nævnt før, saa vidt jeg erindrer, i denne Sal, og som i alt Fald er fremført af Bagere i en offentlig Kommission, hvor de var til Stede. Der svarede Bagerne, der jo er gemytlige Folk, hvilket vi ogsaa kender her fra Salen: Ja, men De ved jo, mine Herrer, at vi Bagere holder meget af at gaa baade paa Traverbanen og paa Børsen. Med andre Ord, man vilde fortælle, at disse høje Indtægter stammede ikke fra deres egentlige Erhverv, men fra Bierhverv, der er blevet ret almindelige i Befolkningen i den sidste Tid, og som tyder paa, at end ikke Beskæftigelsen med et saa alvorligt

Emne som Brødet kan berøve Folk Tran- gen til slige Forlystelser. Jeg tror dog ikke, man kan nøjes med en saadan Bemærkning. Det maa sikkert undergives en nøjere Undersøgelse, hvad der er Grunden til Bagerens Fortjeneste.

Og man har da ogsaa undersøgt det paa de Steder, hvor man har haft Lejlighed til at faa alle mulige Regnskaber frem, ikke blot fra den enkelte Bagermester, der sidder som privat næringsdrivende, og ikke blot fra den store Fabrikssammenslutning, fra Aktieselskaber, men ogsaa fra Arbejdernes Andelsammenslutninger paa Brødfabrikationens Omraade. Man har altsaa der haft Mulighed for at kontrollere, hvad Fremstillingen af Rugbrødet koster i alle de forskellige Arter af Forretninger. Og man er, antager jeg, kommet til det Resultat, at Kornprisen forrige Aar har vist sig en lille Smule for lav. Man er derfor kommet op i Aar til en Pris, svarende til den nu fastsatte Brødpris, som er 60 Øre højere pr. Tønde Korn, end den var i Fjor. I Fjor var den 10,40 Kr. Den automatiske Forhøjelse ved Brødprisen Forhøjelse op til 95 Øre skulde, saaledes som det er paavist her paa Rigsdagen, medføre en Forhøjelse af 4 Kr., altsaa til 14,40 Kr. Imidlertid er ved Forhandlinger i den overordentlige Kommission Kornprisen sat til 15 Kr. Et Medlem, der har set Bagerne meget paa Fingrene, nemlig det ærede Medlem, der har et Tillægsmandat for Aalborg Amt, og som for Tiden har Orlov (Birck), har ment, at disse 15 Kr. var at gaa Bagerne ret nær, hvorfor han i Kommissionen stemte for en lidt lavere Pris, 14,60 Kr. Jeg maa altsaa antage, at det er godtgjort, at den Kornpris, der nu forlanges, paa ingen Maade er lavere, end den virkelig bør være, og at den Merindtægt, som Bagerne visse Steder har kunnet have af Rugbrødsfabrikationen i Fjor, nu er diminutiv.

Men Bagerens Virksomhed ogsaa indenfor deres Erhverv er jo ikke begrænset til Rugbrødsbagning. Der er ogsaa Hvedbrødet og alt det fine Brød og adskilligt andet, og der er ingen Tvivl om, at i Fjor havde Bagerne en Periode, hvor det var meget fordelagtigt udenfor Rationeringen, da denne var meget knap, at bage saadant Fintbrød, som Folk efterspurgte, og for hvilket man betalte Bagerne, hvad de forlangte — paa Luksusbrød var Priskontrol- len den Gang ikke saa stærk. Men dette Forhold eksisterer ikke mere. Nu er Franskrødsbagningen steget saa meget,